

Sygn. Akt XVII AmE 203/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 9 marca 2018 roku Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 203/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 9 marca 2018 roku, numer (...)na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1957) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., ul. (...), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, orzekł w punkt 1, że Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 r., w punkcie 2: za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść decyzji, a polegający na błędnym przyjęciu, że zachowanie powoda, spenalizowane w art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy – Prawo energetyczne jest karygodne, a stopień jego społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy, czego konsekwencją jest ukaranie powoda karą pieniężną w kwocie 10.000,00 zł w sytuacji, gdy kompleksowa oraz prawidłowa ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do konstatacji, iż zachowanie powoda cechuje znikomy społeczny stopień szkodliwości,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść decyzji, a polegający na nieuwzględnieniu przy ocenie społecznej szkodliwości zachowania powoda rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych przez sprawcę obowiązków, postaci zamiaru oraz motywacji sprawcy, czego konsekwencją jest błędne przyjęcie, iż brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – prawo energetyczne.

Wskazując na powyższe wniósł o:

uchylenie pkt 2 zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki z art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, a w konsekwencji odstąpienie od wymierzenia kary.

Powód w treści odwołania nie kwestionował faktu, iż nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r. Podniósł jednak, iż pozwany błędnie przyjął, że iż brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary wobec powoda w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – prawo energetyczne.

Zdaniem powoda, ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do przyjęcia, iż czyn polegający na 1,5 miesięcznym zaniechaniu w przekazaniu sprawozdania za miesiąc lipiec 2017 roku jest czynem społecznie szkodliwym w stopniu znikomym. Niezasadnie twierdził pozwany, iż niewywiązanie się przez powoda z obowiązku sprawozdawczego uniemożliwiło pozwanemu wywiązanie się z nałożonych na niego zadań i pozbawiło reakcji na ewentualne uchybienia, gdyż pozwany przyjął sprawozdanie bez merytorycznych zastrzeżeń. Pozwany miał też możliwość pozyskania wiedzy w przedmiocie importowanych przez powoda substancji, gdyż powód składał stosowne informacje właściwemu Urzędowi Celnemu, oraz uczynieniu zadość obowiązkowi podatkowemu określonymu ustawami o Vat oraz akcyzie. W ocenie powoda, o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy również ilość sprowadzanych przez powoda smarów w stosunku do ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP. Powód zarzucił również pozwanemu, że nie uwzględnił wszystkich kwantyfikatorów służących ocenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, do czego był zobowiązany. Powód bowiem nie wyrządził szkody. Ponadto, redakcja przepisu i zawilość procesu legislacyjnego mogły stanowić istotną trudność interpretacyjną dla rodzinnego mikroprzedsiębiorstwa jakim jest powód. Natomiast niezwłocznie po powzięciu informacji przez powoda o swoim zaniechaniu powód podjął działania mające na celu konwalidowanie jego następstw. Powoda cechował także brak zamiaru i motywu, zaniechanie powoda nie było intencjonalne.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, iż biorąc pod uwagę obiektywny charakter odpowiedzialności za popełnienie deliktu administracyjnego oraz, że ustawodawca za naruszenie obowiązku terminowego złożenia sprawozdania przewiduje wymierzenie kary pieniężnej w sztywnej wysokości tj. 10.000,00 zł nie podlegającej miarkowaniu, niezasadne wydaje się prowadzenie rozważań na temat przesłanek, które mogłyby być brane pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej. W odniesieniu do zarzutu powoda, co do problemów interpretacyjnych pozwany wskazał, iż w dniu 10 sierpnia 2017 roku na stronie internetowej URE znalazł się informacja w sposób wyczerpujący określająca sposób realizacji tego obowiązku. Pozwany wskazał też na znaczny okres złożenia przedmiotowego sprawozdania po terminie – 46 dni oraz, że nastąpiło to dopiero po zawiadomieniu powoda o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Pozwany podkreślił również, że obowiązek

sprawozdawczy nie służy jedynie sporządzeniu raportu, lecz realizacji innych celów przewidzianych ustawą, zwłaszcza z uwagi na comiesięczny obowiązek składania sprawozdań.

Na rozprawie w dniu 27 września 2018 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. był wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 stycznia 2017 r., znak: (...) (k. 20-23, 24-25)

W miesiącu lipcu 2017 roku przedsiębiorca dokonał przywozu łącznie 8,391 ton smarów o kodach (...) z granicy. (k. 11 akt adm.)

Przedsiębiorca do dnia 21 sierpnia 2017 r. nie złożył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 roku. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 26 września 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 3 października 2017 r. (k. 1-2 akt adm.)

W piśmie z dnia 5 października 2017 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, iż nie ma i nigdy nie miał do czynienia z paliwami napędowymi lub opałowymi, które w powszechnym rozumieniu uznawane są za paliwa ciekłe, a do wpisania się do rejestru podmiotów przywożących został w praktyce „zmuszony” chcąc kontynuować swoją dotychczasową, wieloletnią działalność oraz przesłał zaległe sprawozdanie, jak również poinformował, iż dołoży wszelkich starań aby zaistniała sytuacja nie miała miejsca w przyszłości. Ponadto Przedsiębiorca przesłał kopię bilansu oraz rachunku zysków i strat spółki, (k. 3-4, 11-13, 5-10 akt adm.)

Pismem z dnia 4 grudnia 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowany o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania niniejszego pisma. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 22 grudnia 2017 r. (k. 26-27 akt adm.)

W dniu 19 grudnia 2017 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo Przedsiębiorcy potwierdzające nadanie wymaganych sprawozdań do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów i ministra właściwego do spraw energii, w dniu 6 października 2017 r. (k. 15-19 akt adm.)

W dniu 9 marca 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...) (k. 27-30 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód do dnia 21 sierpnia 2017 roku nie przekazał sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej

„sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.). Powód nie kwestionował również faktu, iż obowiązkowi temu uczynił zadość dopiero w dniu 5 października 2017 roku. Opóźnienie wyniosło zatem 46 dni.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d tej ustawy, zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Z powyższego bezsprzecznie wynika, iż powód zaniechaniem swoim, wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, a w konsekwencji podlega karze w kwocie 10.000,00 zł, tj. w wysokości przez ustawodawcę wprost w treści przepisu określonej.

Powód zarzucił pozwanemu niezastosowanie wobec powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż ustawodawca wskazał, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Zdaniem powoda powyższe wynika przede wszystkim z faktu, iż pozwany przyjął sprawozdanie bez merytorycznych zastrzeżeń oraz, że informacje objęte przedmiotowym sprawozdaniem mogły być powzięte przez pozwanego od innych organów, w tym celnych i skarbowych, do których powód kierował stosowne informacje, bądź czynił zadość obowiązkowi podatkowemu określonymu ustawami o Vat oraz akcyzie. Powyższe twierdzenie powoda jest nieuprawnione. Udzielenie stosownych informacji innym organom, w tym celnym i skarbowym, nie umniejsza w żadnej części obowiązku sprawozdawczego powoda o którym mowa, w treści art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Wskazać tu należy, iż ustawodawca zdecydował od kogo – precyzyjnie określając krąg podmiotów zobowiązanych oraz w jakiej formie i w jakim terminie, m.in. Prezes URE będzie pozyskiwał informacje o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu. Powyższe zatem nie podlega ocenie powoda, jak również, powód nie jest legitymowany do wpływania na zakres i sposób realizacji swego obowiązku.

Powód podniósł też, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy również ilość sprowadzanych przez powoda smarów w stosunku do ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP. Stanowisko powoda w tej mierze również jest niezasadne, gdyż niezależnie od ilości sprowadzanych przez powoda smarów, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie nie wyrządziło szkody.

Powód wniósł o uwzględnienie okoliczności, iż zaniechanie powoda związane było z zawilościami interpretacyjnymi przepisu prawa oraz nie było intencjonalne.

Powyższe twierdzenie jest niezasadne, gdyż jak wskazał pozwany w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr (...)) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych. Powód miał zatem możliwość wyczerpującego zapoznania się ze sposobem realizacji swego obowiązku. Nadto,

powód jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywożących powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności. Wskazać tu też należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy. Ponadto, powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero po otrzymaniu przez powoda zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej, co w konsekwencji wpłynęło na znaczne przekroczenie terminu do przekazania sprawozdania, wynosiło ono bowiem 46 dni.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, brak było podstaw do przyjęcia, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska